

LOV og EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 1996

32. årgang

BARNEKÅRETS ÅND

Gal. 3,23-29

Av Per Bergene Holm

I galatermenigheten var det noen som mente at det ikke var nok at man trodde på Jesus Kristus, man måtte også holde loven, i det minste la seg omskjære og overholde de lovbestemte høytider og sabbatsforskrifter.

Paulus kaller alle de gjerninger disse forkynte for «lovgjerninger». En lovgjerning er en gjerning Gud påbyr oss i loven, en gjerning som han krever av oss. Det er altså ikke noe galt med selve gjerningen. Nei, den er påbudt oss av Gud selv. Gi akt på det, at de gjerninger Guds ord fordømmer, det er gjerninger Gud selv har påbudt oss å gjøre! Vi har så lett for å tro at lovgjerninger er gjerninger som er onde i seg selv, men det er tvert i mot gjerninger som i seg selv er gode og riktige, og som er pålagt oss av Gud selv!

Det som gjør en gjerning til en lovgjerning i Skriftens betydning av ordet, er at jeg gjør den med tanke på å oppnå noe hos Gud, med håp om for tjeneste eller velbehag, eller at den er nødvendig for at jeg skal bli frelst.

Det forferdelige med lovgjeringene er at den som gjør dem, setter seg utenfor nåden. Om han aldri så mye tror på Kristus, så gjør den minste lovgjerning hele nåden til intet. Her er det et enten - eller, og overhodet ikke noe både - og. Den som setter sin lit til lovgjerninger, er falt ut av nåden (Gal.5,4).

Loven virker to slags gjerninger, sier Luther, eller vi kan si det på en annen måte: Gjerninger kan springe ut av to slags forhold til loven. Noen gjør de gjerninger loven krever fordi loven nå engang krever det, man tvinges til lydighet av frykt for straff, eller man lar seg oppmuntre til gjerningene ved løfte om belønning og fordel. Andre gjør derimot de samme gjerningene med lyst, uten tvang, uten frykt for straff og uten tanke på belønning, men bare av ren kjærlighet og lyst til det gode.

De som gjør lovens gjerninger av frykt for straff eller med håp om belønning, er tjenerne, sier Luther. De som gjør gjerningene av fri kjærlighet

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

og lyst til det gode, er barna og arvingene.

Er du tjener eller barn i forhold til Gud? Det er mange tjenere som nok elsker Gud, da de mener seg å ha håp om belønning og fordel av det. Deres kjærlighet er likevel en tjeners kjærlighet. Deres tale og ferd sikter på å synes for Gud og mennesker, være vitnesbyrd om deres kjærlighet og hengivenhet. Derfor søker tjeneren gjerne de gjerninger som synes, særlig de som regnes for å være særs viktige og store, kampfulle og som krever forsakelse og tålmodighet. Han er en tjener, som søker å vinne sin herres behag, og da gjelder det å gjøre slikt som blir lagt merke til.

Barnet vet seg å være elsket, fordi det er barn, og selv om det skulle synde og gjøre urett, så mister det ikke motet, men fryder seg over sitt barnekår. Det vet at like lite som de gode gjerninger det gjør av kjærlighet og med lyst - gjør det mer til barn, så vet det at like lite gjør de synder og fall det gjør seg skyldig i - mindre til barn. Barnekåret grunner seg ikke på barnets livsførsel, men på noe ganske annet. Barnet elskes ikke fordi det er så elskelig, men det elskes fordi det er barn. Derfor er det vel til mote, taler og tenker ikke så meget om sitt liv og hva det må gjøre, men det priser seg over sitt barnekår. Det er barnets forrett det, barnekåret. Barnet roper: Abba - Far! Her er det ikke frykt og redsel for straff, men fortrolighet og kjærlighet.

«Før troen kom, ble vi holdt i varetekt under loven, innestengt inntil den tro som skulle komme, ble åpenbart.» Her tales det om et tjenerforhold til loven. Loven holder noen i varetekt, tvinger noen og stenger dem inne. Slik er tjenerens forhold til Gud og hans lov. Loven er et stengsel som de må holde seg innenfor, ei tvangstrøye de må bindes med og holdes i varetekt med. Her er det ingen frihet og barnlig glede og lyst, men tvang og trussel. Men hensikten med loven var ikke at vi skulle forbli i et slikt forhold til loven, tjenere og treller. Loven sikter på troen, den sikter på Kristus.

Loven ble ikke gitt for at den skulle gjøre oss fromme og velbehagelige for Gud. Det er ikke lovens gjerninger som gjør oss velbehagelige for Gud, for «alle de som holder seg til lovgjerninger er under forbannelse, for det er skrevet: Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det.» (Gal.3,10).

Her er det enten - eller. Enten er du barn og eier barnekårets velbehag og frihet for intet, eller så heter det: Gjør alt, eller så er du under forbannelsen. Å, om vi kunne lære denne sak! Vi kan aldri ved vårt liv legge noe til eller trekke noe fra når det gjelder vårt velbehag for Gud. Men vil du at ditt liv skal komme i betraktning, dvs. vil du være tjener og ikke barn, da heter det: Gjør alt, eller så er du under forbannelse.

Noen får alt for intet, andre får intet på tross av all sin iver og arbeid og nidkjærhet. Så lenge du knytter din tro om Guds velbehag og nåde til noe som er skjedd i og ved deg, så er du nemlig under loven og ikke under nåden. Da skal du være innestengt og bastet og bundet av lovens krav, trussel og dom, inntil du har gjort alt fullkomment. Der gjelder nemlig ikke nåden, der er det nemlig ingen barmhjertig Gud. Det finnes ingen barmhjertighet på Sinai, ingen! Og det er ikke slik at bare du har vært lenge nok på Sinai, så gir Gud deg sin nåde i gave som belønning for lang og tro tjeneste, som pris for utholdt kamp og ydmykelse. Loven er et fengsel, et skrekkens hus, et fortvilelsens sted - for den som hører den rett. For den krever ikke bare noen gjerninger av meg, den krever meg med hud og hår, og den krever at jeg skal være fullkommen, ellers så kaster den meg i helvete. Loven gir deg ikke håp, den gjør deg håpløs.

«Slik er loven vår tuktemester til Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort av tro. Men nå når troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren.» I Jesus Kristus får jeg av nåde alt det som loven krever. I Jesus har loven fått sitt. I Jesus er mine synder dømt, i Jesus er lovens krav oppfylt. Og alt det Jesus er og har gjort, det er skjenket og gitt meg i evangeliet om frelsen i Jesus. Det er skjenket og gitt deg også! Og hver den som tar imot

Jesus, er av Gud gitt rett til å bli Guds barn.

Du skal som barn få fryde deg i troen på din frelser. Nå er det ikke lenger noen lov, nå er det ikke lenger noe krav, ingen trussel om straff, ingen dom og død. For «loven har ikke noe med troen å gjøre» (Gal.3,12). I Jesus har du jo nettopp en oppfylt lov, en fullkommen soning for alle dine synder, og en fullkommen oppfyllelse av loven i ditt sted. Det er grunnen for ditt barnekår, det er grunnen for ditt velbehag hos Gud.

Hvor blir det da av dine gjerninger og ditt liv? Jo, barnet har en natur som er født av Gud, det elsker Gud og hans bud, og gjør det av kjærlighet og lyst, ikke av tvang. Er det ikke slik med deg, da er du intet barn, men en tjener. Men din tro og ditt barnekår hviler ikke på dette, det er bare knyttet til Jesus Kristus og hans person og verk. Barnekårets ånd vitner bare om ektheten av din tro, om den er sann eller falsk.

«For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus.» Hva er det som gjør meg til et Guds barn? Det er at jeg er ikledd Kristus, på ham er mitt barnekår grunnet. Å bli Guds barn betyr etter grunntekstens ord i det nye testamente å bli innsatt i sønnekår. Jesus vant ved sitt liv, sin lidelse og død, Guds velbehag, livsrett for Faderen, barnekår og arverett til himmelens herlighet. Guds utkårelse og utvelgelse favner Jesus Kristus. I og med at synderen ikler seg Jesus Kris-

tus, er han ikledd Ham som Faderen har utkåret og utvalgt. Han har Faderens velbehag, barnekår og arverett, alt fordi han er ikledd Jesus Kristus.

Hva vil det si å ikle seg Jesus? Jo, det vil si at jeg tilegner meg Jesus og alt det han er og har, som mitt. Jeg regner ikke lenger med meg selv og mitt liv, men jeg regner bare med Jesus og hans liv, hans rettferdighet - og jeg regner det som mitt.

Her er det ingen forskjell, om den som ifører seg Jesus er jøde eller greker, trell eller fri, mann eller kvinne, om en er kommet langt i helliggjørelse eller er nyomvendt - de har alle den samme rett og det samme barnekår, det samme velbehag hos Faderen. For det hviler ikke på noe i dem, men det grunner seg alene på Jesus.

Det eneste som har noen betydning, det er om vi hører Kristus til, da er vi Abrahams ætt, det vil si at vi er arvinger til den velsignelse Abraham fikk løfte om. Vi er arvinger ifølge løftet, ikke i kraft av gjerninger.

«Den som er en arving, arbeider ikke for å få arven eller for å søke lønn i arven. Men han eier hele arvegodset, og med sine gjerninger viser han at han er arvingen. Slik er den som tror, allerede from og rettferdig, ja også salig, uten alle gjerninger. For han har alt av nåde. Hva han siden gjør er bare øvelsesgjerninger som arving.» (Luther).

Jesu omsorg

Av Karl Almli

«Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende veke skal han ikke slokke. I sannhet skal han føre retten ut til dem.» (Jes.42,3).

Det er så lett at et knekket rør knuses, men Jesus er så forsiktig i slike tilfeller. Vi kan mange ganger i livets strid bli likt et knekket rør, særlig når vi går i egen kraft og prøver å ta kampen opp mot Satan og hans håndlangere. Og vi blir liggende igjen på valplassen som et knekket rør og en rykende veke som er i ferd med å slokne. Mennekelig tenkt kan en ikke tro at en har liv i Gud. Da er det godt å få hvile i dette verset. Jesus tar seg av oss, samme hvor dårlig det er med oss. Hvis menneskene skulle ta seg av et slikt tilfelle og gi sjelesorg, så er det å frykte at det knekkede rør hadde blitt knust og veken hadde blitt slokt.

Det kan være så mange årsaker til at ei lampe får rykende veke. Det kan være for lite olje, for lite surstoff eller at veken må renses. Når en kristen forsømmer Guds ord, bønner og de helliges samfunn, blir det «lite olje på lampa».

Når bekymringene legger seg som en klam tåke rundt en og steng-

er og skygger for Guds ord, da blir det «mangel på surstoff». Men får Jesus komme til, så kan han på sin måte ta bort tåken eller lede gjennom den. Jesus opplyser Ordet, så sjelen får se klart igjen.

Når «veken må renses» kan det bli smertefullt. Jesus kan bruke lidelser og prøvelser og la en komme inn i anfektelser. Da er det godt å vite at alt må veien om Jesus før det kan møte oss. I 1.Kor.10,13 står det: «Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den.» Jesus legger ikke mer på oss enn vi kan bære. Jesus kjenner og vet hva som feiler oss, så vi kan hvile trygt hos ham.

Til slutt i Jes.42,3 står det: «I sannhet skal han føre retten ut til dem.» Jesus vil i sannhet føre retten ut til dem som lider. Det er ikke sikkert at det skjer med en gang, men når Jesus finner det tjenlig. Det hender at retten ikke kommer fram her i tiden, men hjemme hos Jesus får alle hvorfor sitt svar. Det er godt at Jesus steller med det, for her har vi nok med oss selv og våre synder. Tar vi «retten» i våre hender, kan vi

komme til å gjøre vår neste urett, og føre oss selv og andre i fortapelse.

«Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte, og han frelser den som har en sønderknust ånd.» (Sal.34,19). Når du føler det som om du har et sønderbrutt hjerte og en sønderknust ånd, så skal du vite at Herren er deg nær. Men du føler ikke at Jesus er nær deg. Du føler deg tvertimot aldeles elendig og nedfor. Du skal derimot ikke bygge på det du føler i deg selv, men bare på Guds ord. «For så sier Den Høye, Den Opphøyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydes ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende.» (Jes.57,15).

Vi mennesker synes det er rart at Jesus, hvis navn er Hellig og som bor i det høye, vil bøye seg ned til arme syndere som er sønderknust og nedbøyd i ånden, og bo hos dem. Han sier at han vil oppleve de nedbøydes ånd og gjøre sønderknuste hjerter levende. Det er stort at vi har en så stor frelser som tar seg av oss i vår syndighet, enda vi ikke kan annet enn gjøre ham imot og synde.

Men vi må erkjenne vår fortapte stilling og være villige til å la Jesus ta seg av oss. Han frelser ingen mot

deres vilje og tvinger ingen til samfunn med seg. Men samme hvor ussel synder du er, så vil Jesus ta seg av deg. Han vil gjenopplive de nedbøydes ånd og gjøre sønderknustes hjerter levende. Om du føler deg ussel og svak og er nedbøyd i ånden, fordi du vet med deg selv at du ikke har tatt til deg åndelig føde i Bibelen slik du skulle, eller har forsømt de helliges samfunn - så må du ta imot Jesus når han kaller deg til omvendelse. Ellers kan det bli for sent å omvende seg. «Når det blir sagt: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerte som ved forbitrelsen.» (Hebr.3,15). Når Gud kaller, da må du omvende deg, ellers kan ditt hjerte bli forherdet.

Når en synder har falt og er blitt overrumplet av skammelige synder, da kommer Satan og sier: «Du kan umulig være en kristen!» Men han skal likevel få komme til Jesus og få forlatelse for sine synder. Jesus sier i Mt.11,28: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» Her står det klart at alle som strever og har tungt å bære får komme, og det gjelder for deg som har blitt overrumplet av synd. Det kan være vanskelig å tro det, at jeg skal få komme og at Jesus vil ta imot meg arme synder. Da er det godt å hvile i at Jesus sier dette.

Kristus i GT (forts.)

Av Per Bergene Holm

Frelse ved stedfortredende liv og soningsdød:

I 1. og 2.Mosebok finner vi, for å si det kort, gjennom en rekke forbilder, en nærmere åpenbaring av hvordan frelsen, som løftet forkynste, skulle bli virkeliggjort. Slik det første offer på syndefallets dag tjente til å dekke de første menneskers skam, og det lam Abel ofret vitnet om behovet for en stedfortreder, slik vitner også Abrahams offer, samt påskelammet og hele gudstjenesten med tabernaklet, ypperstepresten og ofringene - om en frelse ved en stedfortreder og om stedfortredende soning.

Umulig å leve med Gud i en lovpakt, mulig bare i kraft av løftet og den stedfortredende soning:

De ti bud og åpenbaringen av Loven åpenbarer samtidig at det er umulig å leve med Gud og eie hans velbehag og velsignelse på noen annen måte enn gjennom løftessønnen og den stedfortredende soning, da det åpenbares at det er umulig for menneskene å leve med Gud i en lovpakt (2.Mos.20,18-19).

Loven åpenbarer mennesket dets syndighet og fortapthet innfor den tre ganger hellige Gud, stilt innfor Guds krav om å være hellige like-

som Gud selv er hellig. Hensikten med denne lovåpenbaringen er nettopp at menneskene skal komme til erkjennelsen av synden. Alt ble innesluttet under synd, «for at det som var lovt (nemlig velsignelsen), ved tro på Jesus Kristus (løftessønnen) skulle bli gitt til *dem som tror.*» (Gal.3,22 - jmf. hele Gal.3).

Loven tok aldri sikte på å føre noen fram til fullkommenhet. Loven var knyttet til det levittiske prestedømmet og omvendt (Hebr.7,11-12). Og det var bare gjennom prestedømmets tjeneste det var mulig å leve med Gud og få del i velsignelsen. For velsignelsen var ikke knyttet til moral, men til det stedfortredende offeret. Loven var en oppdrager og tuktemester som viste folket behovet for stedfortredende soning. Loven var en tuktemester til Kristus, som Paulus skriver (Gal.3,24-25).

Mens løftet er knyttet til Juda, så er det Levi stamme som gjør tjeneste i gudstjenesten. Og Levi stamme skulle bo spredt omkring blant alle de andre stammene i Israel, et vitnesbyrd om at frelsen og velsignelsen, om den enn kom gjennom Juda (man måtte gjennom Juda for å komme inn i helligdommen), skulle være for hele folket, ikke bare for Juda.

Ypperstepresten - skyggen av Kristus:

Vi skal også legge merke til at det er i kraft av det stedfortredende offer at ypperstepresten har sin stilling, dels som den som formidler offeret til soning hos Gud, dels som den som etter at offeret er brakt, legger velsignelsen på folket (3. Mos. 9,22-23; 4. Mos. 6,23-27). Også her ser vi skyggen av Kristus.

Det stedfortredende ved ypperstepresten i hans tjeneste tilkjennegis på to forskjellige måter. På brystskjoldet har han tolv edelsteiner som bærer Israels stammers navn, og på skulderstøttene har han to edelsteiner hvor Israels tolv navn er skrevet. Slik skulle ypperstepresten bære Israel på sitt hjerte inn for Guds åsyn. Og slik står han som en avglans av den Guds Sønn som Gud hadde utsett for å stå til beste for oss, dag og natt, morgen og kveld, sommer og vinter, vår og høst, ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod, til gagn for oss, uavlatelig innfor Guds ansikt.

Vi ser i den forbindelse av Luk.1,5 og 36 at Elisabeth - og derfor også hennes slektning, Maria, er av Arons slekt, og det innebærer at Jesus også er av yppersteprestelig slekt. I og med at Maria ektet Josef som var av Juda stamme, ble også alle Marias barn av Juda stamme, også Jesus (jmf. Hebr.7,14).

Jesus er likevel av yppersteprestelig slekt, og Lukas forteller at da Jesus farer til himmelen, tok han disiplene med seg ut i mot Betania, *og han løftet sine hender og velsignet dem. Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble opptatt til himmelen* (Luk.24,50-51). Lukas forteller oss altså at Jesus er av yppersteprestelig slekt, og etter at han har vært inne i Guds helligdom og har brakt det forløsende offer på Golgatas kors, så gjør han det som ypperstepresten gjør, han løfter sine hender og velsigner disiplene, og slik tar han avskjed fra dem. Han er nå den velsignende yppersteprest i kraft av sin offerdød.

Og når Jesus kommer igjen, så kommer han på samme måte som da han for opp, det vil si at han ikke har senket sine hender ennå, men holder dem ut til stadig velsignelse. Jesus er og forblir den velsignende Ypperstepresten.

Vi ser at evangeliet om Kristus er vel bevitnet i det gamle testamente. Når tingene i deres sanne skikkelse står klart for oss, så blir skyggen også veldig klar.

Skyggen av det sanne og egentlige:

Hvis vi ser i Hebr.8,5 så var det ikke etter en tilfeldig eller menneskelig uttenkt plan Moses bygde tabernaklet. Han innrettet helligdommen etter et forbilde som var vist

ham på Sinaifjellet. Og hva dette forbilde avslørte, det ser vi nettopp i de første versene i Hebr.8. Det avslører en helligdom som er en sann helligdom, nemlig i motsetning til den som Moses skulle lage etter et forbilde. Det viser en sann yppersteprest, han som var forbilde på den yppersteprest som Moses skulle lage. Han så også det sanne offer, det som var et forbilde på det offer som Moses skulle innrette i sin helligdom.

Og derfor legger vi også merke til en meget viktig ting ved de gammeltestamentlige offer. Når Moses skal innrette offertjenesten, så skal han tale, ikke bare til prestene - og sette dem inn i hvordan det hele skal forrettes, men han skal tale til folket (jmf. 3.Mos.1,2). Folket skal kunnngjøres om offertjenestens hemmeligheter, simpelthen fordi det sentrale i det gammeltestamentlige offeret er offerets preken, det sentrale i offeret er Ordet. Det får vi en meget sterk undrestrekning av i Jer.7,22-23. Det er underlig det Gud her sier, at han ikke skal ha gitt dem noen befaling om brennoffer og slaktoffer, for blar vi tilbake til Mosebøkene så synes vi jo det er nettopp det Gud gjorde, han bød dem jo nettopp å ofre brennoffer og slaktoffer. Men legg merke til fortsettelsen. Han sier at han tvertimot ba dem om å høre hans røst.

Saken er nemlig at israelittene var kommet i en slik situasjon at de brakte disse ofrene fordi det var noe som Gud en gang hadde gitt bud om, men det sa dem ikke noe mer, for Ordet som var i ofrene, var vekk. Og det er derfor Gud også sier gjennom sine profeter: Hva skal jeg med alle deres mange slaktoffer? (Jes.1,11) og lignende. Gud ber om å bli fri fra alle de hellige handlinger som folket synes de gjør, fordi de ikke lenger tar Guds ord til seg. Ofrene skulle være vitnesbyrd, de skulle være ord, de skulle være sakramenter kunne vi si - synlige tegn på Guds usynlige nåde i Ordet.

Men det er lærerikt å følge utviklingen i Israel. Av profetenes tale forstår vi at ofringene etter hvert bare blir en tom seremoni, noe som bare skulle utføres som all annen lydighetshandling. Å ofre var bare å være lydig mot noe Gud hadde sagt, uten at man mer forsto offerets mening. Istedet ble loven det sentrale i deres liv, men nå ikke lenger i dens gamle kraft, som da den var tuktemester til offeret og fikk sin kraft fra offeret. Nei, nå blir gudsforholdet et spørsmål om moral, langt mer enn et spørsmål om forsoning. Og med det forsvant også den fred, den visshet og den lovprisning som sprang ut av forsoningen.

(forts. neste nr.)

PRIS HERREN, FOR HAN ER GOD!

Av Evelyn Dalen

«Pris Herren for han er god, hans miskunnhet varer evindeligen.» (Salme 136).

Herrens nåde er det at det ikke er forbi med oss. Han søkte det som var fortapt, døde for ugudelige og vant oss livet. «Under over under, under over under: Tenk at han frelste en synder som meg». Han, den opphøyede, som er ære verdt, som troner i det høye, ser ned til menneskenes barn (Salme 113). Og fordi han selv ble fattig, da han var rik, fornedret seg, ble lydig inntil døden, ja, korsets død, kunne han reise den ringe av støvet. Han kunne sette ham hos fyrster, sette et menneske, i Kristus, i himmelen, hos seg. Store er Herrens gjerninger. Pris Herren, for han er god. La oss fryde og glede oss i hans frelse (Jes. 25,9).

Og når vi ved Jesu fattigdom er blitt rike, har vi arverett, og Gud er vår Far. «Bare godhet og miskunnhet skal etterjage meg alle mitt livs dager» (salme 23,6). «Og vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud» (Rom. 8,28). Den Herren elsker, den tukter han. Han prøver oss hardt i lidelsens ovn, men til døden overgir han oss ikke. Han renser seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger (Tit. 2,14). Han gjøre oss fullt dyktige i all god gjerning, så vi kan gjøre hans vilje, idet han virker i oss det som tek-

kes ham (Heb. 13,21).» Hvem kan gjøre oss ondt så fremt vi ligger vinn på det gode?» (1.Pet. 2,21). Jesus etterlot oss et eksempel. Han led for synder, for å føre mennesker til Gud (1.Pet. 3). Vi kan lide for rettferdighets skyld for å føre andre til Kristus. «Bær hverandres byrder og oppfyll på den måte Kristi lov» (Gal. 6,2). Vi elsker, fordi han elsket oss først. La oss hellige Kristus som herre i våre hjerter.

Men jeg, jeg blir alltid hos deg. Du har grepet min høyre hånd. Du er min hyrde, mitt skjold, min klippe, min gjenløser, min herre. David sier at han har intet gode utenfor Herren. La oss regne alt for skrap som tilhører denne jord, kjødet og meg selv. Om vi kunne finnes i ham, i hans rettferdighet, vinne Kristus, eie det himmelske håp. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Vi er så mye lys og salt som Kristus bor i oss. «Bli i meg, så blir jeg i dere». Han er livet. Han er mitt liv. Hans liv er mitt.

Herren har gitt oss sitt ord. Når Ånden åpenbarer det for hjertet, lærer vi Herren å kjenne gjennom Ordet. Det store: Han har gitt oss sitt ord. Det er ordet fra Guds munn. Ordet til menneskene. Ordet om Jesus. Om alt annet forgår, Herrens ord blir til evig tid. PRIS HERREN, FOR HAN ER GOD. Hans miskunnhet varer evindeligen.

§ 9. Ett vesen - tre personer.

I denne paragrafen vil vi se litt på hva som ligger i dette uttrykket: ett vesen - tre personer. Men før det, vil vi se litt på selve uttrykket, slik be-
kjennelsesskriftene sier det.

Det er et økumenisk (verdensomspennende) uttrykk. Dvs. at alle kristne kirkesamfunn bekjenner seg til denne lære om Gud. Det kirkesamfunn som ikke bekjenner seg til denne lære om Gud, kan ikke kalles kristent.

Formuleringen av treenighetslæren ble fullbyrdet allerede i oldkirken under de trinitariske og de senere kristologiske strider. Kirken førte her en bitter kamp mot vantroen, som ville røve fra den selve evangeliets hemmelighet. I denne kampen måtte kirken besinne seg på hva Guds ord lærer om Gud, og dette ble da utformet i be-
kjennelsesskrifter. Det er ikke kirkens tolkning av Skriften, men dens bekjennelse til Skriften.

Treenighetslæren er utformet i «**Den Nikenske trosbekjennelse**» og i «**Den Athanasianske trosbekjennelse**».

Den første ble forfattet ved kirkemøtet i Nikea (år 318) og fornyet og utvidet ved kirkemøtet i Konstantinopel (år 381). Den har følgende uttrykk om Sønnen: «Født av Faderen

før alle tider, Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født og ikke skapt, av samme vesen som Faderen; ved hvem alt er skapt - - -».

Og om Ånden sier den: «Den Hellige Ånd som er Herre og gjør levende, som går ut fra Faderen og Sønnen, som **tilbes** og **æres** sammen med Faderen og Sønnen».

Den Athanasianske bekjennelsen ble til i Gallia eller Spania omkr. år 500. Vi siterer noe fra den: «Men dette er den felles kristne tro, at vi ærer **en** Gud i Treenigheten (in Trinitate) og Treenigheten i enheten. I det vi hverken sammenblander personene eller deler vesenet.

Ti en er Faderens person, en annen Sønnens, og en annen Den Hellige Ånds. Men Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds guddom er en og den samme, med samme herlighet og like evige majestet. Således som Faderen er, således er Sønnen, således er Den Hellige Ånd.
- - - -.

Således er Faderen Gud, Sønnen Gud, Den Hellige Ånd Gud. Og dog er det ikke tre guder, men det er **en** Gud.—».

Som vi ser er uttrykket «ett vesen og tre personer» treffende sagt om læren om Treenigheten. Dvs. det gis bare en Gud. Den som har flere guder, blir en avgudsdyrker, det blir

også den som har færre personer i guddommen.

Med Guds ord bekjenner og fastholder Guds kirke på jorden at Gud er en og Gud er tre.

Så til spørsmålet om hva som ligger i uttrykket: ett vesen - tre personer.

A. For det første må vi presisere at ett vesen betyr fullkommen likhet i egenskaper, at alle guddommelige egenskaper tilkommer Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd i samme grad og på samme måte. Dette fremheves på en særlig måte i bekjennelsesskriftene, fordi det ligger nært for oss å tenke forskjellig om Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd. Der hvor Sønnens eller Åndens egenskaper nektes eller svekkes, har en fornektet treenigheten.

Faderen og Sønnen og Ånden tillegges overalt i Skriften samme guddommelige majestet, og de er like tilbedelsesverdige. Ingen av dem er høyere eller lavere enn de andre. Og ingen av dem er før eller senere i forhold til hverandre.

Likevel fremstiller enkelte ord i Skriften (Joh.17,2 14,28) Sønnen som underordnet Faderen. Dette kommer vi tilbake til under talen om Kristi person. Men vi tar med her at disse og liknende ord ene og alene taler om forholdet mellom Faderen og Sønnen under **Jesu jordeliv**. De kan ikke brukes på Sønnen hverken

før han ble menneske eller etterat han igjen inntok sin herlighetsstilling hos Faderen.

Vi tar også med at ett vesen betyr at de tre personene alltid er der i og med hverandre. Hvor Faderen er, der er også Sønnen og Ånden. Og der hvor Sønnen er, der er også Faderen og Ånden. Og der hvor Ånden er, der er Faderen og Sønnen også.

B. For det andre presiserer vi at utad er Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd ett, og gjør alle ting sammen. For eks tillegges skaperverket i samme grad Faderen, Sønnen og Ånden (1.Mos.1,2; Kol.1,16 og Job 33,4). På samme måte er det også med frelsen og fullendelsen - alt sammen er i samme grad tillagt Faderen, Sønnen og Ånden.

Olav Valen-Sendstad har treffende sagt det slik: «Faderen tar initiativet, Sønnen setter i verk og Ånden gir mål og mening».

Vi må bare være klar over at det i alt dette samtidig er en indre enhet mellom Faderen, Sønnen og Ånden.

C. For det tredje sier uttrykket «ett vesen og tre personer» at det innad, dvs. mellom Faderen, Sønnen og Ånden innbyrdes, er en forskjell.

For eks. heter det om Sønnen at han er født av Faderen fra evighet. Dette uttrykket kan ikke brukes om Faderen eller Ånden. Like ens er det med at Den Hellige Ånd utgår fra dem begge (Faderen og Sønnen).

Det kan ikke sies om hverken Faderen eller Sønnen.

Det er altså en virkelig forskjell på Faderen, Sønnen og Ånden. Det gjelder det å holde fast ved, ellers fornekte vi at det er tre personer i guddommen.

Vi makter ikke å forstå hva denne forskjellen mellom personene består i. Likevel har det sin betydning å se litt nærmere på de uttrykk som er brukt om Sønnen og Ånden.

1. Om Sønnen heter det altså at han er født (Sal. Ordspr.8,23-25). «Født» betegner ikke hvordan han er blitt til eller at han har en begynnelse, men det er ene og alene et uttrykk for hans forhold til Faderen. Skriften kaller hans fødsel en evig fødsel, altså en fødsel som ikke er skjedd i tiden. Det er en fødsel uten begynnelse og uten ende, men like fullt er det en fullbyrdet kjensgjerning.

Det mest korrekte vi kan si om denne fødsel, er at den er en akt i Gud. Men det dekker naturligvis ikke, fordi det her dreier seg om et forhold som hverken kan erkjennes eller utsies av mennesker.

2. Når det heter om Ånden at han utgår fra Faderen og Sønnen (Joh.15,26), må vi ikke tenke på for eks. Ådens komme på pinsedag eller på hans sendelse til den enkelte troende. Utgående er brukt om hans utgåen i evighet, helt tilsvarende til «evig fødsel» om Sønnen. Ådens

utgåen har, i likhet med Sønnens fødsel, ingen begynnelse og ingen ende, men er like fullt en fullbyrdet kjensgjerning. Den er en akt i Gud.

«Utgår» vil altså ikke si noe om Ådens opprinnelse, men er ene og alene et uttrykk for hans forhold til Faderen og Sønnen.

Lenger kommer vi ikke i vår erkjennelse av det intertrinitariske forhold. Vi kan bare bli stående ved at det her er **virkelig** tre personer.

Ellers heter det i NT om dette innbyrdes forhold mellom Faderen og Sønnen og Ånden, at Faderen elsker Sønnen og endog søker Sønnens ære (Matt.3,17; Joh. 5,20.22.23).

Sønnen elsker Faderen og søker hans ære (Joh.8,49).

Ånden ærer og herliggjør Sønnen (Joh.16,14). Her er vi ved det dypeste og mest hemmelighetsfulle i treenigheten. «De tre går ut fra hinannen og blir forskjellige idet de gir hinannen ære og kjærlighet. De gjennomtrenger, omfatter hinannen og blir ett idet de søker hinannens ære». (O.Valen-Sendstad)

Treenigheten er og blir ufattelig for oss, men det står fast at Guds ord åpenbarer Gud som ett vesen og tre personer. Og nettopp fordi Gud **er** slik og har **åpenbart** seg slik, har han kunnet fullbyrde frelse for oss fortapte mennesker.

(Fra Øivind Andersens troslære tilrettelagt ved Lars Fossdal).

Misjonsarbeidet i Peru !

Referat fra Bibelkurset i Peru 3.-5. november 1995

Vi har tidligere omtalt bibelkurset i Peru i begynnelsen av november i fjor. Vi tar her med noen utdrag fra bibeltimene som ble holdt på kurset.

Talere på bibelkurset:

F.v.: Damian Heredia, Jon Espeland, Ingar Gangås og Eusebio Alvis.

Damian Heredia om omvendelen:

Når vi skal tale om den kristne omvendelsen, vil jeg ta utgangspunkt i Paulus' omvendelse. Paulus var på vei til Damaskus. Han hadde fullmakt fra jødene til å legge hånd på de kristne. Men hva skjer med Paulus på veien? Fra å være en forfølger, blir han et vitne om Jesus. Han som motarbeidet den kristne lære, vitner selv om at Jesus er Kristus. Vi ser at Paulus vendte 180° om. Han gikk selv på den vei han forfulgte. Slik er omvendelsen. Et menneske som er en syndens slave, blir den levende Guds tjener. Der utenfor Damaskus blir Paulus som en mus i katens klør, - han er hjelpeløst fortapt. Han ligger blind, skjelvende og redd for allmaktens føtter. Det er Den Hellige Ånds gjerning å føre oss til fortapelse så vi faller til jorden. Den sanne om-

vendelse kommer ikke fra mennesket, men fra Gud. Bare Han kan virke sann omvendelse. Den Hellige Ånd tenner troens gnist hos den fortapte synderen. Dette er det største under som kan skje. Når Gud har omvendt et menneske, så har dette menneske fått del i det største av alle undre. Jeremias sier «Omvend meg du, så blir jeg omvendt!» (Jer. 31,18). Alt som mennesket selv gjør for å omvende seg, hindrer den sanne omvendelse. Omvendelsen er Guds direkte verk og har ingenting med vår innsats å gjøre. La oss bruke et bilde på omvendelsen: Alle elver renner nedover, - mot havet. Du kan gå en dag og se på en elv, og du vil se at den renner nedover. Neste dag kommer du tilbake og oppdager at elven renner oppover. Du vil si at det er helt umulig for en elv å renne oppo-

ver. Menneskelig sett er det umulig, men Gud kan! Slik er det med den sanne omvendelse. Den kan bare Kristus skape i et menneske.

Misjonær Ingar Gangås om Den Hellige Ånd:

Den Hellige Ånd er en evig person i guddommen. Han er en konkret person og ikke en svevende ånd. Hvem har Den Hellige Ånd? Her vil vi ta fram tre bibelord:

2.Kor.1,22: «Gud har satt sitt segl på oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter.»

Rom.8,9: «Men dere er ikke i kjødet, dere er i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke Kristus til.»

Joh.3,5: «Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.»

Hvis det er sant som noen sier, at vi lutheranere mangler Den Hellige Ånd, så er vi heller ikke kristne. For den som ikke har Den Hellige Ånd, er ufrelst. Kristus og Den Hellige Ånd er ett. Det går ikke an å ta imot litt av Den Hellige Ånd, for eksempel 30 % og så ta imot resten senere. Enten har du Den Hellige Ånd eller så har du Ham ikke. I Ef.5,18 oppfordrer Paulus oss til å «bli fylt av Ånden». Betyr det at jeg tar feil når jeg sier at det ikke går an å få mer og mer av Den Hellige Ånd? Her er det viktig å forstå hva Bibelen sier om dette? Å bli fylt av Ånden er å gi Ånden rom. Vi kan ikke porsjonere ut Den Hellige Ånd, men Den Hellige Ånd må få mer innflytelse i våre liv. Her kan vi sam-

menligne med Ordet. Vi har fått hele Ordets rikdom, men vi må ta det ut, dvs. bruke det og lese det. Slik blir vi fylt av Ordet. I Ef.5,2 oppfordres vi til å «vandre i kjærlighet» og i v. 8 til å «vandles om lysets barn». Dette er å gi Ånden rom dvs. å «bli fylt av Ånden» som Paulus uttrykker det. Hos Paulus kan vi se tre nivåer i hans vekst i Ånden. Først omtaler Paulus seg «som den minste av apostlene», deretter som «den minste av de hellige» og til slutt som «den største av alle syndere». Paulus avtok, og Jesus fikk større og større plass i hans liv. Dette er å vokse i Den Hellige Ånd. Helliggjørelse er stadig å trenge Jesus mer og mer. Den gamle troendes nød er hans synd og mange feiltrinn, og i hans hjerte er det et rop: «Jesus, frels meg!». På den troendes dødsleie lyder det: «Ve meg om jeg ikke hadde Jesus». Han er intet i seg selv, men er fylt av Den Hellige Ånd og har all sin trøst i Jesus.

Vi har så lett for å tenke at vi må rense hjertet før Ånden kan flytte inn. Tenker du slik? I Sucre i Bolivia hadde vi en søndagsskolelærer som talte med barna om Jesu inntog i Jerusalem. Hun nyttet anledningen til å fortelle barna hvor viktig det er at vi renser, vasker og gjør rent i våre hjerter før Jesus kan ri inn. «Nå må dere være flinke til å gjøre rent i hjertene deres og forbedre dere, så vil Jesus flytte inn, og dere får del i det evige liv,» sa hun til barna. Men da var det et av barna, en jente på seks år, som protesterte: «Det er nok feil det du sa der frøken, for jeg har lært at når Jesus kommer, så vil Han gjøre rent i

hjertet mitt!» Her var det den lille jenta som formidlet bibelsk kristendom. Hvis du tror du skal få kraft fra Den Hellige Ånd, så tenk heller på at du må få ALT av Jesus. Han må få rense huset, - hjertet ditt. Den Hellige Ånd åpenbarer Jesus og kaster lys over Ham. Når et menneske er fylt av Den Hellige Ånd, blir Jesus stor og kjær og umistelig!

Eusebio Alvis om den lutherske kirke:

Martin Luther ønsket ikke sitt navn knyttet til kirken. Mange anklager oss for å følge Luther, altså et menneske, og ikke Kristus. Men vi følger ikke Luther, vi følger Kristus. Og Luther ser vi på som en bror i troen. Vi er ikke en sekt som følger menneskelige læresetninger, slik vi blir anklaget for. Luther og hans brødre var protestanter. De protesterte mot vranglæren i Den katolske kirke. Den katolske kirke var blitt en avgudskirke. Dette protesterte Luther mot, - og vi fortsetter å protestere og vil gjøre det til Jesus henter oss. All ære skal være til Jesus, ikke til mennesker og helgener og bilder.

Objektivt sett er vi heller ingen sekt, men en gammel kirke fra 1530. Det er bare her i Peru Den lutherske kirke er av nyere dato. Men i denne kirken er den sanne kirken. De som har Jesus i sitt hjerte, tilhører den sanne kirke. Den ytre organisasjon er en ting, den sanne kirke noe annet. Den sanne kirke er en levende organisme. Leter vi etter den sanne kirke, - så finnes den i hver av oss som tror på Kristus og må ikke forveksles med den ytre organisasjon!

Eusebio Alvis om dåpen:

Jeg ble døpt som barn i Den katolske kirke, og dåpen er gyldig. Gud tar ikke feil. Den katolske presten brukte vann og Ordet og var et instrument for Gud i dåpen. Det Gud gjør er fullkomment. Jeg gikk meg vill og kom bort i fra Herren. Min mor fikk meg døpt, men mor og far lærte meg ikke opp i troen. Jeg levde et verdslig liv til Herren fant meg og kalte meg. Jeg fikk komme tilbake til ham, og dåpen er fortsatt gyldig. Jeg kan ikke overprøve det Gud gjorde i dåpen, skulle jeg sette meg opp mot ham? Derfor har vi ikke gjendåp i Den lutherske kirke.

Eusebio Alvis om konfirmasjonen:

Konfirmasjonen er en stadfestelse av dåpspakten, men vi kan ikke tvinge våre barn til å bli kristne. Om jeg tvinger dem, så hjelper det ikke. Det er likevel ikke deres overbevisning. Vi må bære våre barn fram for Herren og be: «Rør ved deres hjerter for at de kan bli frelst!» Vi kan ikke overbevise dem, men vi kan be for dem at de må bli frelst. Jeg ønsker ikke noe annet for mine barn enn at de må bli hos Herren, men Han selv må virke dette i dem. Kristenlivet må bli personlig for mine barn. Den dagen jeg hører dette vitnesbyrdet fra mine barn, at de har fått en personlig overbevisning og har omvendt seg til Herren, vil det bli min store glede. Det er et stort alvor som ligger på oss, dette å vinne våre barn for Jesus. Vi må stadig forkynne Guds ord for dem. Da jeg besøkte Norge så jeg hvor mange barn fra kristne heimer

som var gått ut i verden. Dette skremte meg. Det samme kan skje med våre barn. Det ligger meg sterkt på hjertet å få sagt at om jeg ikke skulle vinne noen i verden, så vil jeg gjøre alt for å vinne mine egne barn for Jesus.

Eusebio Alvis om nattverden:

Her må hver enkelt prøve seg selv. Hvis du lever med skjult synd, så skal du ikke ta nattverden. Hvis du har en god samvittighet, så kan du ta nattverden. Hvis du lever i synd blir nattverden deg til til straff og dom og ikke et styrkemåltid til velsignelse. Dette må vi ta alvorlig. Vi må ta fram advarselen som Paulus knytter til nattverden i 1. Kor.11, 27-28. Mange lever i åndelig søvn. Åndelig søvn er å ikke ha liv. Man er religiøs, men livet mangler. Vi må be om ikke å falle i åndelig søvn. Det er så lett å sovne! Vi blir religiøse, mister lyset og synet og alt blir mørkt. I en slik situasjon er det farlig å ta nattverden. Den sovende er uverdigg og blir skyldig i Herrens legeme og blod. Det betyr ikke at vi noen gang blir verdigg i oss selv. Men Jesus har rensset oss og vasket oss rene for all synd. Den som er i Jesus, har en ren samvittighet og kan ta nattverden. Men hvis jeg lever med skjulte synder, kan jeg ikke ta nattverden. Da er jeg uverdigg, og det vil føre til straff og død. Vi er Jesu legeme og nattverden er samfunnet med ham, - et styrkemåltid for de troende som har samfunn med Ham og hverandre og er Jesu legeme i verden.

Evangelist Damian Heredia:

Alle mennesker er under Guds vrede og dom, men nå i nådetiden blir syndere rettferdiggjort ved troen på Jesus, - gratis og uten noen gjerning fra min side.

Hva har Virgen de Chapi* gjort for meg?

- Ingenting.

Hva har Jesus gjort for meg?

- Da jeg var død i mine synder, gav Han sitt liv for meg og tok på seg mine synder og betalte min skyld med sitt blod, som rant for meg på Golgata.

* Virgen de Chapi er den viktigste katolske helgenen i Arequipa. Mange peruanere setter sin lit til denne helgenen som de bønnfaller om frelse og beskyttelse.

Jon Espeland

Planlagt møtevirksomhet våren -96

Magnor Sandvær:	Norheimsund, Randaberg, Varhaug, Varaldsøy, Tørvikbygd, Askim.
Olaf Klavenæs:	Vikebygd, Askim, Randaberg, Dalekvam, Hageberg, Sannidal.
Tore Mangelrød:	Bygland, Tyssebotn, Ø.Hedrum/Kodal, Soknedal, Surnadal.
Per Bergene Holm:	Arnadal/Andebu, Tana, Dvergsnestangen.
Lars Fossdal:	Sannidal, Dimmelsvik, Bygland, Dvergsnestangen.
Sven Berglund:	Kvelde, Sørli, Randaberg, Ålesund (reiseruten utfylles etter hvert).
Reidar Linkjendal:	Tørvikbygd, Randaberg.
Godtfred Nygård:	Tysvær, Håvik.
Jon Espeland:	Sannidal, Nærbø.
Anfinn Line:	Ø.Hedrum/Kodal.
Svein Mangelrød:	Ø.Hedrum/Kodal.
Jan Oscar Butterud:	Askim.
Paul André Bergene Holm:	Dimmelsvik, Sannidal, Ø.Hedrum/Kodal.
Tom Eftevand:	Dvergsnestangen.

«Mine brødre! Dersom noen iblant dere har fart vill fra sannheten, og en omvender ham, han skal vite at den som omvender en synder fra hans villfarne vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.» Jak.5,19-20.

Detaljert reiserute med spesifikasjon av tidsrom, formenn, kontaktpersoner o.l. sendes mer enn gjerne den enkelte. Ta i så fall kontakt.

Håvar Fjære, sekr.

Ny arbeider i Lekmannsmisjonen

Fra 1. januar er Sven A. Berglund, Godøy ved Ålesund, igjen i arbeid hos oss som helårsarbeider. Han har tidligere reist som forkynner i Lekmannsmisjonen, men har nå i en periode vært buss-sjåfør.

Berglund vil særlig søke å tilrettelegge arbeidet i Møre- og Romsdal, i tillegg vil han reise noe på landsplan.

Vi vil ønske han og familien hans velkommen inn i medarbeiderflokken og ønske Guds rike signing over såmannsarbeidet han nå går inn i.

Siden forkynnerflokken nå er styrket, håper vi på og ber om at vi må nå videre ut med ordet. Er det

noen som gjennom dette blads forkynkelse ønsker møtevirksomhet med forkynnerbesøk på sitt hjemsted, så ber vi om at dere tar kontakt.

Så vil vi til slutt minne vennene rundt i landet om alle arbeiderne som på en eller annen måte er knyttet til Lekmannsmisjonen, både som forkynnere, på bibelskolen og ute i Peru. Ta dem med innfor Den Allmektiges trone, både dem selv og deres ektefelle og barn, ja hele deres tjeneste og gudsliv.

Det ord de går med er mektig til å frelse deres sjeler! Jak.1,21.

Landsstyret v/sekr.

Bibelhelg på Dvergsnestangen (Kr. sand) 19-21.april

- Talere:** Per Bergene Holm, Tom Eftevand og Lars Fossdal.
- Priser:** Full pensjon kr.480,- (over 18 år) + kr.60,- for sengetøy.
Under 16 år kr.240,- og under 3 år gratis.
Max kr.1300,- pr. familie.
- Påmelding:** Olav Straume, 4684 Bygland, tlf.: 37 93 53 19 - innen 30. mars
- Detaljert program sendes til alle påmeldte.

**UNGE OG ELDRE HJERTELIG VELKOMNE
TIL SAMLING OM GUDS ORD!**

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Den nådige frelsar

Av Magne Straumstein

*Den nådige Frelser mitt hjarta er nær,
det syd inni bringa - kor liten eg er.
Gudsordet det råmar i hjarta mitt inn
og knuser mitt lukkelege, sjølvrike sinn.
Gud peikar på svikelege botnen i meg
og traspar* min sjølvлага himmelske veg.
Han viser min avgrunn - den rotne natur,
og pila meg treff gjennom dårleg glassur.
Fordømt og fortapt, det går aldri meg vel,
eg himlen ei når med ei sundslegen sjel.*

*Men brått stilnar stormen, og ljuset kjem fram,
ein mann står og peikar på Jesus, Guds Lam!
Han spør ikkje etter kva eg er for Gud,
men vitnar om Han som har kjøpt meg til Gud.
Messias i herlegdom vraka mitt alt
då Gud gjennom Sonen forkynnte: BETALT!
Og eg som fortente å høyra Guds dom,
fekk lytta til Ordet om Jesus som kom.
Sjå, dødsdomen råma Guds Son i min stad,
takk, Jesus, for Ordet som gjorde meg glad!*

* Traspar: øydelegg